

Лаш Соби Кристенсен

САМОПОУЗДАН

свој сан износиш на светло
као што кишобран
полако затвараш

са собом увек своје сањарије
носиш као ђачку ташну
кад првог дана у школу пођеш

тако носиш и своју смрт
празни лист папира
на ком никада нећеш ништа написати

УСПОМЕНА НА ИГРУ

сакривали смо се
у ормару
у заклону збијени
заједно у црвеној
пулсирајућој тишини
још могу чути довикивање
онога који жмури
обавештење
да игра почиње

из књиге *Кишобран*, 1982.